

ÉJSZAKAI VERS

Nincs mitől félni,
ez csak a szél,
ahogy keletnek fordul, ez csak
apád, a mennydörgés,
anyád, az eső.
Az elöntött fatönkök
és a nyúlánk vízimadarak
e vízenyős vidékén,
ahol homokszínű a hold,
és nyirkos, akár egy gomba,
ahol a fák mindkét oldalán moha nő,
és az árnyékod nem az árnyékod,
hanem a tükörképed,
eltűnnek szüleid,
mikor ajtód elé is függönyt vonsz.
Mi vagyunk a többiek, a víz alól jöttek,
akik csendben állnak ágyad mellett
sötétség takarta fejükkel.
Azért jöttünk, hogy vörös gyapjúval,
könnyeinkkel és távoli suttagásaikkal
borítsunk titeket.
Az eső karjaiban ringatóztok
álmotok hideg bárkájában,
miközben mi, éjszakai
apátok, anyátok,
kihűlt kézzel és lemerült elemlámpával
várakozunk, tudva, csak árnyékok vagyunk,
miket egy gyertya vet
arra a visszhangra,
melyet húsz év múlva fogtok hallani.